առաջ քննուին։ Յետագային նրանք աւելի եւս մեծ վճռականութիւն ցոյց տուին այս ասպարէզում՝ հրատարակութեան տալով ցարական կառավարութեան գաղտնի դաշնագրերն ու դիւանագիտական վաւերագրերը։

Բոլշեւիկների այս աննախընթաց ժեստերը չփոթութեան մատնեցին միայն տիտղոսաւոր դիւանագէտներին։ Առաջաւոր հասարակութիւնը թէ՛ Ռուսաստանում եւ թէ՛ արտասահմանում ընտելացած էր գաղտնի դիւանագիտութիւնը վերացնելու պահանջին դեռ Փետրուարեան Յեղափոխութեան առաջին օրերից։ Անդամ Վիլսոնի պէս պատասխանատու մի պետական մարդ ազդուած էր նրանից այն ասոյնեան, որ իր յայտնի «14 կէտերի» պատճառաբանութեան մէջ արտայայտուեց գաղտնի դիւանագիտութեան դէմ։ Ազգերի Դաշնակցութիւնը եւս, որ վիլսոնեան յղացումով կեանք ստացաւ, գաղտնի դիւանագիտութեանը տեղ չտուեց իր գործառնութիւնների մէջ, թէեւ նրա անդամները դեռ չեն հրաժարուել այս աղէտաւոր սովորութիւնից։

Սակայն, այժմ երկրագնդի վրայ չկայ մի իշխանութիւն, որը նուիրուած լինի գաղտնի դիւանագիտութեանն այնպէս, ինչպէս Խորհրդային իշխանութիւնը։ Բոլոր միջոցները հակառակորդներին վնասելու համար սուրբ նկատելով՝ այս իշխանութիւնը երկկուան թքած–մրած գաղտնի դիւանագիտութիւնն այսօր փայփայում է իբրեւ քաղաքական առաքինութիւն։ Նրա արտաքին յարաբերութիւնների մէջ կարելի է ասել չկայ որեւէ լուրջ գործ, որ զերծ լինի գաղտնի դիւանագիտութիւնից **կամ դաւադրութիւնից**։ Ուր նա անյարմար է նկատում գաղտնի դիւանագիտութիւն **վարել** արտաքին գործերի պաշտօնատան միջոցով, «առեւտրական ներկայացուցիչներին» է առաջ քաշում։ Եթէ այս էլ ինչ–ինչ անյարմարութիւններ է ներկայացնում՝ դիմում է Կոմինտերնի օգնութեանը։ Խաբեբայութիւնը, կաշառքը, սպառնալիքը, լրտեսութիւնը, կեղծ վաւերագրերի արդիւնաւորութիւնը, Գէ Պէ Ու–ի պրովոկասիոնը, մահացութիւնը — բոլորը, բոլորը տրամադրելի են բոլշեւիկեան գաղտնի դիւանագիտութեան համար։

Թէ այս դիւանագիտութիւնը միջ–պետական յարաբերութիւնների մէջ ի՛նչ դատապարտելի դաշնագրերի կամ համաձայնութիւնների է յանգել՝ մենք այսօր որոշապէս ասել չենք կարող։ Այդ յայտնի կը դառնայ հակախորհրդային յաղթական յեղափոխութիւնից յետոյ, երբ հրապարակ կը հանուին արտաքին «ժողկոմատի»*) եւ Գէ Պէ Ու–ի**) արշիւները, ինչպէս որ բոլշեւիկները հրապարակ հանեցին ցարական կառավարութեան արշիւները։ Այդ ժամանակ է, որ հաստատապէս կարող ենք ասել, թէ ինչ են ներկայացնում ռուս–թիւրքական, ռուս–իտալական, ռուս – **ռիգանական** գաղտնի դաշնագրերի մասին տարածուած յամառ լուրերը։ Առայժմ մենք միայն գիտենք, որ արտաքին «ժողկոմատը» եօթը կողպէքի տակ է պահում այս եւ նման մի քանի պետութիւնների վերաբերեալ վաւերագրերը — մի բան, որ նա անշուշտ չէր անի, եթէ նրա դիւանագիտութիւնը զերծ լինէր մութ գործերից։

Բայց որ Խորհրդային դիւանագիտութիւնը բոլոր երկիրներում մութ գործերի վրայ է, այդ արդէն գաղտնիք չէ ոչ ոքի համար։— Գաղտնիք չէ, որ այդ դիւանագիտութեան ներկայացուցիչները Միլլի կուսակցութեան հետ համաձայնութիւն էին **կայացրել, որի** զօրութեամբ թուրքերը իրաւունք էին ստանում եւ մինչեւ իսկ պարտաւորւում՝ Հայաստանի Հանրապետութեան դէմ յարձակուելու։ Գաղտնիք չէ, որ նրա գործակալները Սիբիրում, Մարոկկում, Հնդկաստանում եւ առհասարակ բոլոր գաղութներում տիրող իշխանութիւնների դէմ ապստամբութիւններ են հրահրում եւ տեղական ժողովուրդներին կատարել տալիս։

Գաղտնիք չէ, որ Զինաստանը քաղաքական կուսակցութիւնների, աւերի, աւարի, արիւնհեղութիւնների թատերաբեմ դարձնելու մէջ հսկայական պատասխանատուութիւն **ունին** Խորհրդային իշխանութեան գործակալները՝

*) Արտաքին գործերի **Ժողովրդական Կոմիսարիատ** կամ սովորական խօսքով՝ Արտաքին Նախարարութիւն։

**) Պետական Քաղաքական Վարչութիւն կամ Քաղաքական Ոստիկանութիւն։